

ARHIV BOSANSKE KRAJINE
BANJA LUKA

Arhiv Bos. krajine B. Luka

ABK 209-M6-VII/202

PAJIĆ BRANKO

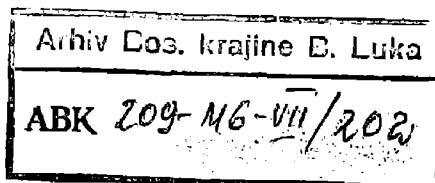
JAVI SE PARTIJSKOJ VEZI U BEOGRADU

L e g e n d a :

- jedanaest stranica autoriziranog teksta sjećanja Branka Pajića, notirana u Arhivu 8. aprila 1977. godine;
- tekst sjećanja prekucan u šest istovjetnih primjeraka: 2 kod autora sjećanja, 2 u Arhivu, jedan u Muzeju Bos. krajine i jedan primjerak dostavljen Slavku Odiću za ediciju;
- SADRŽAJ SJECANJA: Dolazak u Beograd juna 1941. godine i pokušaj dobijanja partijske veze. Susret sa Masleša Nemanjom. Način okupljanja izbjegle banjalučke trgovačke čaršije u Beogradu. Odlazak u Niš i Knez-Selo. Uloga Ljotićevca Nikole Vučkovića, komandanta Srpskog dobrovoljačkog korpusa na području Niša. Gostionica "Lira" i regrutovanje Srba u četničku jedinicu majora Dangića. Pogibija studenta Slobodana-Bode Jovanovića, predratnog člana KPJ.

ARHIV BOSANSKE KRAJINE
BANJA LUKA

BRANKO PAJIĆ

JAVI SE PARTIJSKOJ VEZI U BEOGRADU

Sa falsifikovanim dokumentima doputovao sam u Beograd 17. juna 1941. godine. Budući da je trebalo pribaviti odgovarajuće dokumente u okupiranom gradu da bi se legalizirao boravak, otišao sam sutradan u gostionicu-restoran "Liru" jer sam dobio obavještenja da se tu okupljaju izbjeglice iz Banje Luke. Restoran se nalazio u maloj i uskoj ulici iza starog kraljevog dvora, koja je povezivala današnji Bulevar revolucije sa ulicom Maršala Tita. Tamo sam našao neke Banjalučane koji su me uputili u proceduru dobivanja dokumenata u Komesarijatu za izbjeglice.

Narednog dana, 19. juna, otišao sam na vezu u Francuskoj ulici br. 47. Trebalo je da nadjem novinara Jocu Jovanovića. Dočekala me je gazdarica i rekla da tu Jovanović nije uopšte stanovao.

Tek poslije rata doznao sam da je par dana ranije Joco Jovanović uhapšen. Sva je sreća da beogradski agenti nisu držali stan pod prismotrom jer sam mogao policiji pasti u ruke. Tada mi je postalo jasno držanje gazdarice, koja mi je onako neljubazno odgovorila da Joco tu ne stanuje.

Našao sam se sa Brankom Djukićem i saopštio mu da nisam uspio dobiti partijsku vezu. Obojica smo bili u identičnoj situaciji jer je i njegova veza bila provaljena. Premda smo u Banjoj Luci bili u istoj partijskoj ćeliji, zajedno sa Muharemom Musićem i Šošom Mažarom, svako je od nas dvojice dobio posebnu adresu da se javi na partijsku vezu u Beograd. Meni je adresu Joce Jovanovića dao Kasim Hadžić.

Istog dana popodne ili sutradan Branko Djukić mi je saopštio da se sreo sa Radomirom Skakićem i da je preko

njega ugovoren sastanak za 17 sati sa jednim čovjekom koji će obezbjediti vezu. Trebalo je u dogovoreno vrijeme da dodjem u Sazonovu ulicu, gdje će se nalaziti čovjek s kim je dogovoreno. Lozičke raspoznavanja bile su: "Hoće li uskoro 5 sati?" sa odgovorom "Jeste li vi majstor Stamenko?".

Krenuo sam na naznačeno mjesto dosta ranije da bih vidio mjesto, malo prošetao i došao u određeno vrijeme. Uzgred rečeno, imao sam vremena i previše na raspolaganju. Tu u neposrednoj blizini susreo sam Jovu Trubajića, vodoinstalatera, svog bivšeg učenika. Pozvao me je da svratim, što sam prihvatio jer se iz njegovog stana dobro vidjelo mjesto gdje je trebalo da se nadjem sa nepoznatim čovjekom.

Razgovarali smo o uobičajenim stvarima sjećajući se Banje Luke. S vremena na vrijeme diskretno sam pogledavao na sat. Trubajić je to primjetio i upitao da li nekoga čekam?, dodajući: "Majstore, slobodno mi recite koga čekate?"

Nisam imao kud, morao sam priznati da čekam jednog čovjeka koga ne poznajem, s kim treba da se tu na uglu nadjem u 17 sati. Dodao sam da je sastanak u vezi stana; tako nešto, da bi sve izgledalo ubjedljivo.

Trubajić me je samo posmatrao i poslije mog objašnjenja ponudio se da on ode i vidi ko će doći na naznačeno mjesto. Svoju je ponudu objasnio situacijom u okupiranom Beogradu gdje vršljaju agenti, te bi kao nepoznata osoba u tom kraju izgledao sumnjiv licima koja stanuju i kreću se u tom kraju grada.

Jovo Trubajić ubrzo se vratilo saopštavajući mi da je iz trgovine posmatrao naznačeno mjesto i vidio čovjeka u koga nije imao povjerenja: "Ako je to taj čovjek koga čekate, nemojte ići jer je on nepouzdan čovjek!".

Izašli smo u dvorište i iza kapije posmatrali tog čovjeka. Stajao je na dogovorenom mjestu i s vremena na vrijeme pogledavao na sat. Nekih pet minuta poslije toga on je otišao. Ostali smo i dalje očekujući da će se možda neko drugi pojaviti. Prešlo je jedno 10-15 minuta i niko nije dolazio. Znači, trebalo je da se nadjem sa onim koji je već otišao, a u koga Jovo Trubajić nije vjerovao budući da je o njemu nešto nepovoljno čuo.

Našao sam se sa Brankom Djukićem i saopštio mu da je dobivena veza politički nepouzdana. Opisao sam mu sve detalje. Složio se da sam pravilno postupio. Odmah mi je saopštio da je doznao za adresu Nemanje Masleše i da bi on mogao dati obavještenja kako da uspostavimo vezu sa partijskom organizacijom.

Nemanja Masleša stanovao je kod podvožnjaka u ulici Dimitrija Tucovića. Otišli smo zajedno u posjetu "našem Cigi", kako smo od milja zvali brata Veselina Masleše. Posjetili smo ga sutra dan izjutra. Bio je u stanu s majkom.

Objasnili smo Masleši kako smo prošli s našim vezama. Pažljivo nas je slušao. Zatim nam je objasnio situaciju u Beogradu savjetujući nam da budemo izuzetno oprezni u kontaktu s ljudima, a posebno s eventualno dobivenim vezama, s obzirom na učestane provale i hapšenja. Reakao nam je da lično veze nema, ali da će nastojati da je dobije. Za dva dana, rekao nam je, saopštice nam rezultat, kada ponovo dođemo k njemu. Bilo je to, koliko se sjećam, 20. juna 1941. godine, ali ne kasnije od 21. juna.

Međutim, 22. juna uslijedio je njemački napad na SSSR. Branko i ja bili smo oduševljeni jer smo očekivali brzi vojnički krah nacističke Njemačke. U danima prije, a i u toku rata govorili smo o tako moćnom sovjetskom vojnom potencijalu, koji će za svega par mjeseci prosto vojnički zbrisati hitlerovsku Njemačku. Odatle i takvo oduševljenje, a s tim i političko pouzdanje.

Nekadašnji banjalučki policajci koji su došli u Beograd i čekali namještenje, već su digli glave. Sreli smo na ulici Branka Buljigu, koji nam je na mjestu susreta kod Pravnog fakulteta dobacio: "Tu li ste? Majku vam komunističku, pričekajte samo dok se obučem pa ćemo se onda vidjeti!". Bio je bijesan čim nas je vidio.

Mi smo se samo nasmijali ne uzimajući ozbiljno ovu pretnju. Međutim, par dana kasnije primjetili smo ga kako u uniformi nedićevske tzv. Srpske straže patrolira ulicama Beograda sa još nekoliko "Banjalučana" iz Uprave policije. Značilo je, dakle, da su banjalučki policajci i agenti dobili isti posao koji su vršili svojevremeno u Banjoj Luci. Odmah

smo se sklonili da nas ne primjeti.

Već se pričalo da se vrši hapšenje naprednih Banjalučana i da u njemačkim vojnim kolima sa agentima specijalne policije kruže gradom radi prepoznavanja neki banjalučki agenti i policajci, poznati od ranije po proganjanju svih onih koji su bili politički napredni. Ljotićevci su u Beogradu tada postali veoma aktivni u službi okupatoru, a naročito Nikola Vučković i Nevković, zvani Fus.

U tim junskim danima Branko Djukić i ja ograničili smo naše kretanje u gradu. Nismo se usudjivali ni da idemo do Nemanje Masleše jer smo pretpostavljali da je njegov stan pod policijskom prismotrom.

U namjeri da sretnemo nekog poznanika jednog dana prošli smo pored "Atine". Tu smo susreli Boru Aleksića, zvanog Turčin, bivšeg povjerenika Gradske opštine u Banjoj Luci. Pri susretu nam je rekao: "Šta tražite vi, bre, na Terazijama? Zar ne vidite da je sva banjalučka policija obučena u uniforme i da agenti traže sumnjive po gradu? Kidajte što prije iz Beograda!".

Poslije konvencionalnih par rečenica požurili smo u stan. Stanovali smo zajedno u Javorskoj ulici. Našli smo se u neizvjesnosti šta treba dalje raditi. Zvanično nezaposleni takodje postajemo sumnjivi. Tada je Branko Djukić donio odluku da ode svom zetu Josipu-Pubi Gregeru, koji nam je omogućio da krivotvorenim dokumentima dođemo u Beograd. Otišao je k njemu da se informiše, a ja sam ostao u stanu čekajući njegov povratak i obavještenje. Cijeli je dan bio odsutan. Kad se predveče vratio, na ulazu mi je rekao: "Ja sam uhvatio neku vezu. Mislím da je sigurna. Ne znam samo da li će biti trajna!?"

Želio je da tim obavještenjem odstrani moju neizvjesnost

Informisao me je kako je bio kod Pube i kako mu je on našao mjesto šofera u jednom transportnom preduzeću. Za mene nije mogao naći zaposlenje, ali je Puba obećao da će ga potražiti i da vjeruje da će ga naći, ali tek za izvjesno vrijeme.

U razgovoru o ponudjenom mjestu Branku Djukiću u transportnom preduzeću došli smo do zaključka da treba da ga prihvati. Drugarski smo se konsultovali kako postupiti u po-

stejećoj situaciji, a naročito o mom odlasku iz Beograda. Naime, vijest o uspostavljanju veze odnosila se na dobivenu adresu Miloša Djurića, predratnog člana KPJ iz Banje Luke, automehaničara. Ne sjećam se tačno od koga je Branko dobio adresu Miloša Djurića u NIŠU, zaposlenog u nekoj auto garaži. Bitno je bilo samo da ga nadjem.

Sutradan sam krenuo za Niš. Na naznačenoj adresi u autogaraži su mi rekli da Miloš Djurić redje dolazi u grad jer radi na izgradnji sanatorijuma za TBC bolesti u Knez-Selu na pruzi Zaječar-Niš. Prvim vozom krenuo sam u tom pravcu. Sišao sam na stanici u selu Malče i jedno dva do tri kilometra pješao do sanatorijuma. Na radilištu sam našao samo noćnog čuvara Djordja Manitaševića, bivšeg granicara na albanskoj granici, koji je kasnije poginuo kao partizan kod Valjeva 1943/44. godine.

Manitašević me je uputio kod Miloša Djurića. Kod njega sam zatekao banjalučke studente: Branu Mitrakovića, Srdjana Zarića i Kesića. Svi su oni izbjegli iz Beograda.

Djurić mi je omogućio da dobijem zaposlenje preko ing. Branka Dodika, šefa radilišta i nadzornog inženjera, inače rodom iz Sanskog Mosta.

Preko Miloša Djurića dobivali smo direktive za politički rad na terenu, koje su dolazile iz Niša. S nama je zajedno radio i mehaničar Mladen Petrović, koji nije bio član KPJ, ali smo pred njim o političkim pitanjima mogli otvoreno govoriti. I Petrović se u taj rad uključio, ali ne za dugo jer se morao vratiti nazad u Niš.

Cijeli naš rad bio je isključivo propagandne naravi sa radnicima na gradilištu i mještanima tog i susjednih sela. U međuvremenu stigla je u Knez Sele i moja supruga sa troje djece. Za njihov smještaj dobio sam jednu veću sobu na samom radilištu. Oni su došli iz Banje Luke u transportu izbjeglica.

Okupatorska, nedićevska i četnička propaganda sve se više osjećaju. Naročito su se raspojasali Ljotićevci, a među njima Nikola Vučković, zvani Kalaus, pred rat službenik Okružnog ureda za osiguranje radnika u Banjoj Luci. U toku

rata postavljen je za upravnika OUZOR-a u Nišu, sigurno zbog svojih germanofilskih zasluga. Međutim, to je bila samo jedna dimenzija njegovog rada jer je bio i komandant tzv. Srpskog dobrovoljačkog korpusa "Stevan Sindjelić" u Nišu, bolje rečeno strah i trepet za stanovništvo. Pričalo se da je prilikom hapšenja simpatizera NOP-a koristio kola, ambulanti automobili OUZOR-a u Nišu.

Kolale su vijesti o tereru Nikole Vučkovića i njegovih "vojnika" po pokolnim selima. Kako su na njega gledali ilustriraću sa jednim primjerom. Kada sam jednom prilikom rekao nekoj seljanki da sam Banjalučanin, ona mi je odgovorila: "Lele, lele, zar vas takvih ima?!, aludirajući na Nikolu Vučkovića.

Negdje u septembru 1941. godine ing. Branko Dodik vratio se sa službenog puta u Beograd. Čim smo se susreli, pozvao me je u stranu i upitao da li bih išao na nekoliko dana u Beograd.

- Zašto?, pitajući ga za razloge jednog ovakvog prijedloga, koji me je prilično iznenadio, želio sam dobiti iscrpnija obavještenja.
- Nešto Tvoji Banjalučani tamo petljaju protiv ustaša i spremaju za povratak u Bosnu.

Bio sam iznenađen. Nisam znao šta da mislim.

- Da se zbog bilo čega kasnije ne bi ljutio na mene, daću ti putni trošak za Beograd. Naći ćeš ih u "Liri" iza Starog dvora!

Ništa mi više nije objašnjavao. Vjerovatno ni sam više nije znao osim da se Banjalučani pozivaju da odredjenog dana dodju na neki važni sastanak vezan za povratak u Bosnu. Ko li je takav sastanak organizirao i kakav je cilj bio?

Odlučio sam da odmah krenem za Beograd jer me je radoznalost vukla da nešto saznam. Znao sam da se banjalučke gazde okupljaju u "Liri" i "Atini": Mladen Ćurčić, Nikola i Djoko Koljević, Branko i Milorad Stričević, Mirko i Lazo Divjak, Mile Janković, Kosta Božić, Milorad i Arsen Ljubibratić, Niko Livnjaković itd. Pretežno su se okupljali u "Liri" sve dok nije došao transport izbjeglica iz Bosne. Tada je većina prešla u druge lokale plašeći se da izbjeglice ne bi tražili

od njih novac na pozajmicu.

Banjalučke gazde počele su dolaziti u Beograd sredinom maja 1941.godine sa legalnim prepusicama. Niko od njih, osim Jove Dimitrijevića, Djordja Bukinca i još nekih nije došao u transportu deportovanih Srba. Svi su oni takoreći gospodski doputevali i pretežno se i gospodski smjestili.

Kada sam ušao u "Liru" sve je bilo dupke puno. Bili su tu i "vidjeniji ljudi" - banjalučke gazde, a i mnogo ostalih gradjana iz Banje Luke i drugih mjesta. Mnoge nisam ni poznao. Pri ulazu susreo sam se sa Livada Danicom, računovodstvenim službenikom u Finansijskoj direkciji u Banjoj Luci.

- Jesi li i ti došao?, upitala me je Danica .
- Jesam, ali ne znam o čemu se radi?
- Ja ću ti objasniti.

Sjeli smo u ugao. Tada mi je počela objašnjavati kako se organiziraju svi Bosanci da bi išli u Bosnu da se bore protiv ustaša, koji vrše zvjerstva nad cjelokupnim srpskim stanovništvom.

- I ja idem s tom grupom; hoćeš li i ti s nama?, rekla je Danica, završavajući svoje objašnjenje.
- Ja hoću, ali prvo treba da znam ko vodi grupu i ko sve to organizira!?, bila je moja konstatacija i pitanje.
- Glavni organizator svega je advokat Pero Kostić i sin popa Subotića iz Bosanske Gradiške!

Čim sam čuo za ova imena odmah mi je bilo sve jasno jer je politički profil tih lica bio već poznat. Odmah sam se odlučio: tu meni nema mjesta, ali sam nastavio sa pitanjima želeći da što više detalja doznam.

- Ko će dati opremu i naoružanje?
- Mi ćemo to dobiti od Njemaca!
- Kako?, bilo je moje naredno pitanje.
- Mi ćemo ih prevariti. Reći ćemo da se namjeravamo boriti protiv partizana, a kada nas prebace u Istočnu Bosnu okrenućemo oružje protiv ustaša!
- Dobro, Danice, kako ti ideš? Zar nisi zaposlena kao službenik?
- Svi mi službenici koji idemo dobili smo neograničeno pla-

ćeno odsustvo, bilo je dopunsko Daničino objašnjenje.

Shvatio sam da tu jedna grupa srpskih nacionalista nešto ozbiljno smjera u dogovoru sa Njemcima. Zar će Njemci tako olako dati oružje i obezbjediti prevoz u Bosnu da bi se vodila borba protiv onih koji njima služe? Pošto se radilo o ozbiljnoj stvari, odlučio sam da o svemu informišem Branka Djukića i da se s njim konsultujem.

Danica je očekivala da ću se i ja prijaviti. Objasnio sam joj da se neću prijavljivati, ali da ću sutra opet doći i da ćemo pohovo porazgovarati o svemu.

U lokalu je bilo dosta bučno. Prijalo mi je kad sam izašao van na svjež vazduh. Posebno me je opterećavala pomisao na podlu ~~zamisao~~ igru organizatora propagande i upisa dobrovoljaca za odlazak u Bosnu jer se osjećalo da se sve radilo u dogovoru sa okupatorom. Ko je mogao osigurati plaćeno odsustvo, i to na neograničeno vrijeme, a da za to nema dozvolu Njemaca i kvislinga? Razmišljao sam i o Danici, koja je naivno mislila da će se boriti protiv ustaša, kada je sama logika razmišljanja nametala drugačije zaključke.

Branko Djukić bio je ozlojedjen kada je čuo za sve detalje razgovora u "Liri". (x)

Detaljno smo analizirali svu ovu kombinatoriku oko slanja naoružane grupe u Bosnu. Imali smo identičan stav da je to kombinacija sa dozvolom okupatora, a da glavnu riječ oko organizacije imaju gazde srpske nacionalističke ćaršije iz Bosne koji sami lično neće učestvovati jer propagiraju da se drugi u što većem broju prijavljuju.

Narednog dana otišao sam ponovo u "Liru". Našao sam Danicu i otvoreno joj rekao šta mislim o cijeloj toj organizaciji slanja naoružane grupe u Bosnu, koja se

-----
(x) "Lira" je zatvorena 1942. godine. Medjutim, izbjeglice su se sastajale i u gostionici "Lipov lađ", koju je držao Banjalućanin Vuksan. Vuksanova gostionica bila je preko puta restorana "Lion" u kome je za vrijeme rata bila izbjeglička kuhinja.

okuplja pod firmom borbe protiv ustaša, a cilj joj je borba protiv partizana. Predočio sam Danici da Švabe daju oružje, da osiguravaju transport i daju novac "za neograničeno plaćeno odsustvo" sigurno za borbu protiv partizana, a ne za borbu protiv ustaša kao zastupnika okupatorskih interesa. Tek tada i njoj je postalo sve jasno jer nije razmišljala o svim onim sadržajima koji su bili prikriveni.

Vratio sam se nazad u Knez Selo. U nekoliko navrata kasnije sam razmišljao o prljavoj igri oko ovog slučaja. Pošto nisam imao kontakata sa Beogradom nisam znao kako se cijeli slučaj oko slanja grupe u Bosnu okončao. Šta više, nije mi bilo poznato da li je grupa uopšte formirana.

Kada sam skoro zaboravio na cijeli slučaj, slučajno sam se susreo sa automehaničarem Bogdanom Moračom, negdje krajem novembra ili početkom decembra 1941. godine. U svakom slučaju, ovaj susret nije bio poslije decembra. Iz konvencionalnog sadržaja razgovora starih poznanika prešlo se na temu o onome šta se s njim zbilo tokom jeseni. Tada mi je ispričao da je i on bio u onoj grupi koja se dobrovoljno javila "da ode u Bosnu da bi se borila protiv ustaša".

Iz razgovora s njim doznao sam da su u grupi bili trgovac Branko Stefanović, trgovački pomoćnik Nikola Pucar, trgovac Boro Njegovan, student iz Bosanske Krupe Slobodan Jovanović i još neki čija sam imena zaboravio.

Putovali su vozom u pravcu Malog Zvornika. Na Dri-
njači postrojili su ih u dvije kolone. Tada je odredu u stroju pristupio žandarmerijski major Dangić i nakon pozdrava održao govor u kome je govorio o "majci Srbiji", "Srpstvu koje se nalazi u opasnosti", itd. Nekima je bilo sasvim jasno kada se major Dangić pojavio, drugima je postalo jasno u šta su se uvalili u toku njegovog govora, a trećima kada je na završetku govora rekao da istupe iz stroja oni koji nisu za to da se bore protiv komunista "za kralja i otadžbinu".

Iz stroja su istupili Bogdan Morača, Branko Stefanović, Slobodan Jovanović, Nikola Pucar, Boro Njegovan i

mnogi drugi. Kada je primjetio da je oko stotinu ljudi istupilo iz stroja, major Dangić im se okrenuo i opsovao im majku komunističku naglašavajući da će oni njega već zapamtiti.

Dangić sigurno nije očekivao ovakvo reagovanje. Kiptio je od bijesa, ali se nije usudjivao da išta preduzme zbog velikog broja onih koji nisu bili voljni da podju s njim. Dangić je imao, dakako, neke veće ambicije sa cijelom grupom koja mu je dovedena, ali je masovnije odbijanje poremetilo njegove planove.

Grupa koja je odbila da se bori protiv partizana razbila se na manje grupe koje su išle u svojim pravcima. Bogdan Morača, Branko Stefanović, Nikola Pucar i još neki vratili su se u Beograd. Strahovito razljućen na ~~Be~~ advokata Peru Kostića, koji je sve izigrao, pri prvom susretu u lokalu "Lira" Bogdan Morača ga uhvatio s namjerom da ga istuče zbog svih onih koje je podlo prevario. Došlo je do gužve u lokalu, ali do težih posljedica nije došlo jer su prisutni intervenisali sprečavajući Moraču u njegovoj namjeri.

Bogdan Morača smatrao je Kostića glavnim krivcem mada on nije bio jedini koji je za sve to bio kriv. Bilo je mnogo onih koji su stvarali neku vrstu euforije "borbe protiv ustaša", ali se niko od njih nije prijavio da sam lično učestvuje. Mnoge, naprimjer, banjalučke gazde u vrijeme kampanje prijavljivanja "za sudjelovanje u borbi protiv ustaša" drže govore i ubjedjuju druge da se prijave, a sami ostaju u Beogradu i vode ćaršijsku politiku.

Posebno me je zainteresirao dio kazivanja o mom rođaku Slobodanu-Bodi Jovanoviću. (x)

Slobodan-Bodo Jovanović krenuo je s Borom Njegovanom u Istočnu Bosnu. Prešli su preko Drine s namjerom da se

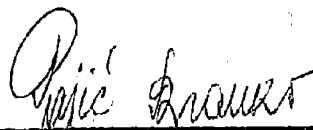

(x) Slobodan-Bodo Jovanović je sin moje tetke Andjelije, sestre moje majke. Andjelija Djonlić udala se za Jovu Jovanovića, industrijalca iz Bos. Krupe. U braku su imali više djece: Savka (diplomirala na filozofskom fakultetu na Sorboni, sada profesor u penziji; živi u Beogradu, Hilendarska br. 8), Nada, Dobrila i Slobodan. Studirao je u Zagrebu. U vrijeme poznate provale partijske organizacije 1936. godine i on je bio uhapšen. Živio je tada s majkom u Bos. Novom. Denuncirao ga je, kako sam čuo, jedan trgovac iz Bos. Krupe.

priključe bosanskim partizanima. Prema kazivanju, imali su i oružje. Budući da su slabo poznavali teren, a nisu išli linijom partizanske veze, naletili su na četničku zasjedu u Istočnoj Bosni i bili ubijeni.

Nisam znao da je i Slobodan Jovanović bio među onima koji su se prijavili da se bore protiv ustaša. Drago mi je bilo što sam čuo da je on bio među onima koji su demonstrativno istupili iz stroja kada ih je žandarmerijski major Dangić pozvao da se bore protiv partizana.

8. april 1977. godine
Banja Luka

(Branko Pajić)

Arhiv Bos. kraljevine B. Luka

ABK 209-146-VII/202